

Hồi 26

Ngon Roi Họ Phí

Sau cái đá bật tên đại hán, Kỷ Tử Tinh với tay ra phía sau yên rút phất thanh trường kiếm.

Bóng người lơ nhố nhoáng lên, Quan Thái Cực vung hai cái bánh xe răng cưa xả thẳng vào người Kỷ Tử Tinh.

Phía Đỗ Nghị toàn là những tay hắc đạo thành danh, nhưng bên nhóm hắc đạo Sơn Đông cũng không phải tay vừa, thêm vào đó họ lại đông hơn thành ra thế trận vừa diễn ra, mặc dầu đã có một người ngã xuống, nhưng bên họ vẫn chiếm thượng phong.

Ngay khi đó, một bóng đen lao vút tới bên xe, hấn hành động âm thầm nhưng lão già họ Đào trong xe đã la thật lớn:

- Bay đâu !

Ông ta có la lớn, có nhanh, nhưng tình thế bây giờ không còn một ai rảnh tay để chiếu cố, chính đám thuộc hạ cũng đã thở không kịp ra hơi.

Phí Độc Hành vụt vung ngọn roi ngựa qua bên trái và trầm giọng:

- Trở lại !

Ngọn roi trúng ngay vào mặt gã đại hán áo đen, hấn rú lên một tiếng, bùm mặt, lão đảo thối lui, nhưng chỉ mấy bước là té ngồi xuống đất.

Phí Độc Hành quay mặt vào đám đông đang lẫn xả vào nhau thét lớn:

- Dừng tay lại !

Tiếng thét của hấn không lớn lắm, nhưng như được dồn nội lực, tất cả những người tham chiến đều choáng váng, mấy con ngựa chồm lên hí những tràng dài.

Thế trận lộn xộn ngay và dừng hẳn lại.

Bao nhiêu cặp mắt kinh nghi đổ dồn về phía Phí Độc Hành.

Tung mình nhảy xuống yên, Phí Độc Hành bước chậm chậm tới trước mặt Quan Thái Cực:

- Người bạn Sơn Đông, dọc đường, Triển Sâm có cho ta biết là trong giang hồ mạnh lẩn yếu, chúng hiếp cô, bây giờ ta không cần biết phải trái gì cả, các người có thể ào vào một lượt, chỉ cần đánh ngã được ta, thì Triển Sâm sẽ thuộc về của các người, bằng không các người tốt hơn hết dạt ra tránh đường, rồi thông thả rút về Sơn Đông, ta hứa sẽ không một ai theo đuổi.

Đỗ Nghị và đám Kỷ Tử Tinh trợn tròn mắt, họ không biết Phí Độc Hành nói thật hay nói chơi.

Triển Sâm càng kinh nghi hơn nữa, hấn kêu lên:

- Họ Phí...

Phí Độc Hành nhếch môi nhìn hấn:

- Tôi cần cho anh thấy, thử xem cánh tay của tôi có thể kiếm cơm ở trong giang hồ được hay không.

Và hấn vung vung cái roi ngựa về phía Quan Thái Cực và hất hàm:

- Đến đi chó bạn.

Lôi Thanh lướt tới cười khẩy:

- Thằng chó, người là người gì mà lớn lối dữ như thế ?

Ngọn roi của Phí Độc Hành vút tới.

Hai tiếng “bốc bốc” vang lên, Lôi Thanh Quăng đao bùm mặt rú lên như heo bị chọc tiết, hấn chỉ lui lại được hai bước, rồi té sòng soài trên mặt đất, máu từ mấy khe hở ngón tay chảy xối ra ngoài.

Phí Độc Hành trầm giọng:

- Về sau, bất cứ đối với ai cũng không được hỗn láo nghe chưa ?

Tất cả đám Sơn Đông hắc đạo sùng sờ trở mắt.

Trừ Quan Thái Cực ra, trong bọn họ, Lôi Thanh là cao thủ nhất nhì, thế mà chưa đánh được chiêu nào đã phải ôm mặt nằm dài không ngóc đầu dậy nổi.

Một việc mà từ lúc nhóm hắc đạo Sơn Đông nổi lên đến giờ chưa bao giờ có xảy ra.

Quan Thái Cực tái mặt, hai cái bánh xe răng cửa ngời trong tay hấn nhoáng lên.

Chỉ thấy ánh thép nhoáng lên chứ không thấy hấn bước tới, nhưng thân ảnh hấn đã cùng với hai cái bánh xe trên tay đã cuốn thẳng vào mặt Phí Độc Hành.

Cánh tay của Phí Độc Hành lại nhấc lên.

Ngọn roi ngựa trong tay hấn lần này cuốn từ từ, bất cứ ai cũng có thể thấy rõ ngọn roi đang cuốn về phía bánh xe bên tay trái của Quan Thái Cực.

Bất cứ ai dùng môn binh khí song đôi, như song đao, song kiếm hoặc song chùy chẳng hạn, không bao giờ họ xử dụng đơn độc mà hai binh khí trong tay họ luôn như tiếp ứng vào nhau, cho dầu trí chưa nghĩ ra nhưng với nguyên tắc xử dụng đã thành một thói quen, cứ hễ tay phải bị tấn công thì tay trái của họ giải thế của địch nhân bằng một phản ứng vô cùng nhanh nhẹn.

Quan Thái Cực xử dụng “Song Luân” cũng không ngoài thông lệ đó.

Ngon roi của Phí Độc Hành vừa cuốn về phía tay trái thì bánh xe bên tay phải của hắn đã loáng qua.

Không phải tay phải đỡ cho tay trái mà bánh xe lại loáng tới, theo thế tấn công giải phá.

Bánh xe răng cửa ánh thép ngời ngời, cách xử dụng của Quan Thái Cực lại quá nhanh, không ai thấy bánh xe xấn tới hay cuốn tròn, chỉ thấy một vùng bóng bạc bay tới cổ tay cầm roi của họ Phí.

Phí Độc Hành nghiêng mình qua bên trái, nhưng không hiểu hắn xử dụng thân pháp ra sao, mình hắn nghiêng qua bên trái, nhưng khi thấy rõ thì người hắn đã có ngay bên phải.

Một bên thân phía phải của Quan Thái Cực hoàn toàn trống rỗng.

Một bên hông của Quan Thái Cực như bày ra mời khách.

Nhưng Phí Độc Hành lại không tấn công vào đó, cái roi ngựa của hắn cũng không rút về mà lại cuốn lên, cây roi cuốn tròn, nhưng đầu vót của roi lại “mỏ” đúng vào mạch môn nơi cổ tay phải của Quan Thái Cực.

Soảng !

Cánh bánh xe bên tay phải của Quan Thái Cực vùng tắt hào quang, tiếp theo tiếng khua là bánh xe đã rơi xuống đất.

Hai bánh xe vốn rất hòa nhịp với nhau, bánh xe bên tay phải vừa rơi thì bánh xe bên tay trái đã nhoáng lên và Quan Thái Cực vụt hạ mình, bánh xe thay vì từ dưới xẹt lên, lại bắt từ bên trái phát qua, tầm xẹt ngang của bánh xe kéo ngang giữa bụng của Phí Độc Hành.

Bằng vào trốn đi khi thân mình hạ xuống như thế, cho dầu lạnh lẽ cách mấy cũng khó tránh ra sau và cho dầu một cại trụ sắt, nhưng với bánh xe bằng thép và trốn đi như thế, nhứt định trụ sắt cũng dễ dàng bị tiện.

Hắn xử dụng chiêu thế trong bộ tấn, lại thêm vì cận quá nên vừa chính xác lại vừa ổn định, bên ngoài những kẻ có nhãn quang tinh nhuệ thấy đều nhãn mặt trán mình.

Họ cũng là những kẻ đã từng vào sanh ra tử chốn giang hồ, từng chứng kiến không biết bao nhiêu cái chết thảm khốc, nhưng khi tưởng tượng cái bánh xe thép răng cửa “đi” ngang giữa bụng là họ rùng mình.

Nhứt định là họ sẽ thấy ruột gan đổ ra trước khi thấy máu.

Vì trốn bánh xe đi quá mạnh, quá mau.

Nhưng cái ác hại vẫn là ngọn roi, ngọn roi vừa “mổ” vào uỷển mạch của Quan Thái Cực, không chịu đứt đuôi khi đắc thủ, mà lại cuốn tròn và tung thẳng vào giữa bụng của họ Quan.

Bánh xe bên tay trái của hắn vừa cuốn tới chưa đúng tâm và Phí Độc Hành cũng chưa vội nhích chân ra sau thì ánh thép của bánh xe cũng tắt ngấm.

Quan Thái Cực bỗng gập mình tới trước và cánh tay trái xụi theo.

Ngọn roi như có mắt, ngọn roi đã “mổ” trúng chỗ nhược nơi bụng của họ Quan và bằng vào cái “nhìn thấy trước” đó, sức “mổ” của ngọn roi khá mạnh.

Vừa chính xác vừa nặng đòn, đó là lối đánh của Phí Độc Hành.

Quan Thái Cực ôm bụng, thụt lùi, mặt hắn xám ngắt cắt không còn chút máu.

Mồ hôi trên trán hắn nhỏ xuống ròng ròng...

Cơn đau đã làm cho hắn không còn vận công nổi nữa.

Chủ tướng vừa ôm bụng thối lui thì mười mấy tên đại hán cùng một lượt ào tới.

Họ vây quanh Phí Độc Hành.

Kể ra chiến thuật vây công cứu chủ của họ cũng có phần tinh nhuệ.

Phí Độc Hành tràn qua bên trái nhưng lại có mặt bên phải, ngọn roi trong tay hắn y như con rắn vừa cuốn vừa mồn tròn một vòng.

Nhiều tiếng rú rập lên, bảy tám tên đại hán bò càn dưới đất.

Chỉ mới một đường roi.

Quan Thái Cực hai tay ôm bụng nhưng mắt lại nhìn ngược vào vòng chiến, đôi mắt hắn gần như muốn đứng tròng.

Bọn lão già họ Đào cũng không hơn.

Họ đứng như trời trồng và bao nhiêu cặp mắt dán vào mặt Phí Độc Hành, như nhìn một quái vật trên trời rớt xuống.

Nhút là Triển Sâm, hắn ngơ ngơ thộn mặt, cái con người mà hắn đã khuyên hãy về nhà cuốc đất, bây giờ bỗng biến thành một tuyệt thủ võ lâm.

Còn lại số đại hán hắc đạo Sơn Đông vẫn vây quanh, nhưng chân họ không dám nhích lên, tay đao của họ bắt đầu run rẩy.

Quan Thái Cực vùng thét lớn;

- Dừng lại !

Y như chết đuối dựa bờ, tất cả đám còn lại thối lui.

Khi xốc đao ào tới thì bộ pháp của họ thật vững, thật nhanh, bây giờ lúc được lệnh thối lui, họ không dám quay đầu, hai chân dính cứng vào nhau trông thật là thảm hại.

Phí Độc Hành không nói thêm một tiếng, hấn chậm chậm quay mình đi lại phía con ngựa đang gặm cỏ bên xe.

Quan Thái Cực vùng quát lớn:

- Đứng lại !

Phí Độc Hành dừng lại, nhưng không quay đầu, hấn hỏi trống không :

- Sao ? Còn muốn nói chuyện thêm à ?

Quan Thái Cực tuy vẫn còn ôm bụng, nhưng cũng đã đứng thẳng người, hấn cất giọng hơi nặng nhọc:

- Triển Sâm thông gian với vợ bạn là chuyện đại kỵ trong giang hồ, hấn gần như là cầm thú...

Phí Độc Hành chận nói:

- Ta biết, giang hồ là một thế giới người ăn thịt người, vì thế chẳng nên trách hấn mà có lẽ phải trách các người mù mắt.

Hấn nói xong câu đó là đã bước đến sát bên con ngựa.

Quan Thái Cực giận run:

- Bằng hữu, hãy cho biết tôn danh.

Phí Độc Hành ôn tồn:

- Ta họ Phí, gọi là Phí Độc Hành.

Nói xong, hấn nhảy lên lưng ngựa và nói với Đỗ Nghị :

- Đỗ huynh, chúng ta đi.

Y như nằm mộng vừa mới tỉnh, Đỗ Nghị quát lên:

- Lão Lưu, đánh xe !

Gã họ Lưu lật đật cật roi lên.

Xe vừa lăn bánh, ngựa vừa chồm lên, gã “lão Thất” vùng la lớn:

- Triển Sâm, ta sẽ sống chết với ngươi.

Hấn nắm chặt thanh đao phóng tới.

Phí Độc Hành vung trái ngọn roi, thanh đao trên tay gã “lão Thất” rơi xoảng xuống và hấn bật ngựa ra sau...

Triển Sâm nhấc tay lên.

Một vệt sáng trắng từ trong tay hấn bay xẹt xuống.

Một ngọn tiểu diệp phi đao.

Ngọn roi đánh rơi đao của “Lão Thất” chưa thu lại đã vội cuốn ngay vào cổ tay của Triển Sâm, ngọn phi đao lại rơi xuống đất.

Đầu roi vừa nhả ra thì cán roi đã trở ngược, Phí Độc Hành dang tay giáng vào đít ngựa của Triển Sâm, con ngựa nhảy dựng lên và lao nhanh về hướng trước.

Triển Sâm bật ngựa ra sau, nhưng cũng may là hấn chột kịp gò yên, thiếu chút nữa đã bật luôn xuống đất.

Thúc luôn đầu gối vào hông ngựa, hấn không dám kháng lệnh của tên “vô danh tiểu tốt” mà hấn vừa dọa bảo trở về nhà.

Thật ra thì cũng không phải một mình Triển Sâm, bây giờ cả bọn, kể luôn Đỗ Nghị cũng không một ai dám nói thêm nửa tiếng.

Còn gì nữa mà nói chuyện, chỉ một ngọn roi ngựa, người ta đã hạ tên đầu lãnh hắc đạo Sơn Đông, hạ luôn hơn phân nửa đám “xưng hùng một cõi”, đáng lý trận này là bọn Đỗ Nghị đã tới bờ, làm sao lại dám có điều trái “lệnh”?

Xe ngựa đã đi rồi, đám “hảo hán” Sơn Đông kẻ đứng người nằm đưa mắt nhìn nhau ủ rũ.

Quan Thái Cực mím môi câm lặng, hấn không biết phải nói làm sao đối với đám anh em mà khi đi đã cùng nhau quyết lấy mạng của Triển Sâm.

Khi đi thì hùng hùng hổ hổ, bây giờ đã không dám đuổi mà đi trở về cũng chưa đi nổi, cả nhóm hắc đạo Sơn Đông lần thứ nhất mang mối nhục ngàn đời !

Khi đoàn xe đã cách chỗ bọn Hắc đạo Sơn Đông xa xa, Đỗ Nghị thúc ngựa lại gần, hấn cố tạo một nụ cười thân thiện:

- Phí huynh, thay mặt chủ nhân và anh em, đệ xin đa tạ, nếu không có Phí huynh thì hôm nay chắc chuyện sẽ hết sức khó khăn.

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Gặp chuyện phải can thiệp, có chi mà gọi là ơn, nếu trường hợp Đỗ huynh cũng thế thôi.

Đỗ Nghị ném tia mắt về phía Triển Sâm, tia mắt ngăm ra lệnh.

Bây giờ thì ánh mắt “dằng dằng” của hấn không còn nữa, hấn thúc ngựa đến bên Phí Độc Hành và cũng làm y theo:

- Xin đa tạ Phí gia.

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Không phải tôi bảo vệ cho các hạ mà là vì cần bảo hộ cho đoàn xe ngựa được yên.

Triển Sâm khựng ngang, hấn cúi mặt làm thỉnh, đứng phải Phí Độc Hành, nhớ lại những lời lẽ nói trước đây của mình hấn càng ghen cứng.

Lão già họ Đào ngồi trong xe cà rử như con mèo ướn, bây giờ mới hoàn hồn lộ mặt vòng tay:

- Đa tạ Phí gia, đa tạ Phí gia...

Phí Độc Hành cười :

- Xin Đào lão gia không nên khách sáo như thế, chính tại hạ còn phải cảm tạ Đào lão gia nữa là khác, vì tại Trương Gia Khẩu nếu không có lời của Đào lão thì làm sao tại hạ được vầy đoàn và làm sao có được chư vị bằng hữu đây chiếu cố.

Đỗ Nghị biết hấn chửi xéo mình, nhưng chỉ đành cười trừ chớ không biết làm sao biện bạch.

Lão họ Đào cười mơn.

- Xin thỉnh Phí gia vào trong xe ngồi nghỉ một chút.

Phí Độc Hành đáp:

- Đa tạ Đào lão, tại hạ đi ngựa vốn đã quen.

Bị từ chối nhưng vốn là con người đã từng lẩn lộn, chịu đựng nặng nhẹ, lão họ Đào không tỏ vẻ khó chịu, lão chỉ cười cười và thụt đầu vô.

Đỗ Nghị kiếm cách nói lảng sang chuyện khác:

- Cứ như thế này thì đêm nay bọn mình không còn nghỉ ngơi gì được nữa rồi.

Phí Độc Hành đáp:

- Đi một hồi nữa, khi sang Nam Khẩu vẫn có thể nghỉ được một lúc lâu lâu rồi trời mới sáng.

Bắt được câu nói đó, Đỗ Nghị làm vẻ “tâng” luôn:

- Lão Lưu, có nghe Phí gia nói không, hãy cho ngựa đi nhanh một chút sang Nam Khẩu còn nghỉ được nhiều giờ.

Gã đánh xe ứng tiếng tuân lệnh và ra roi cho ngựa lao nhanh về hướng trước.

oOo

Đến Nam Khẩu, qua Xương Bình, Sa Hà Trấn rồi còn phải qua Thanh Hà huyện thì mới đến Kinh Sư.

Đến Kinh Sư thì trời đã tối và có lẽ phải đến vào giờ này mới thấy hết cái hùng vĩ của Bắc Kinh.

Đền đài lầu các mọc trời, đường xá thênh thang, ánh đèn khắp chỗ giảng giảng.

Nhưng không hiểu vì duyên cớ nào, tất cả các cửa thành quân binh được tăng viện, việc tra xét ra vào cũng rất nghiêm ngặt kỹ càng.

Đỗ Nghị giục ngựa lên trước vẫy tay về phía viên võ quan đang điều khiển toán quân tra xét, tên võ quan này lật đặt hô binh lính vệt ra hai bên và chính hấn cũng đứng nép vào theo, dáng cách của hấn cực kỳ cung kính.

Đoàn xe ngựa đi qua.

Đám thuộc hạ của Đào lão người nào cũng ưỡn ngực vênh váo, được quân binh “dàn chào” như thế, tuy biết mình chỉ dựa hơi vào chủ, nhưng nhứt định trong bụng họ được một bữa mở cờ.

Qua khỏi cửa thành Đỗ Nghị nhìn vào phía đèn sáng nhứt cười nói với Phí Độc Hành :

- Bắc Kinh Thành như thế đó đó, Phí huynh thấy có đẹp không ?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Kinh đô của Thiên Tử, nơi gần ánh sáng mặt trời, khí tượng tự nhiên phải khác.

Như không muốn khen nhiều hấn quay lại nói luôn:

- Đỗ huynh, đã đến Kinh Sư rồi, chúng ta xin tạm chia tay.

Đỗ Nghị ngạc nhiên, hấn lật đặt quay mặt gọi vào xe:

- Lão gia, Phí gia đang định cáo từ.

Lão già họ Đào vội ló đầu ra quát bảo xe dừng lại và quay lại hỏi Phí Độc Hành :

- Phí gia, tại sao vừa mới nhập thành mà Phí gia lại định đi ?

Phí Độc Hành đáp:

- Đã tối rồi, mà mấy ngày nay ai cũng đều mệt mỏi, tại hạ cũng cần tìm chỗ tắm rửa nghỉ ngơi.

Lão họ Đào lộ vẻ thành khẩn thỉnh mời:

- Phí gia, nơi ngủ của lão tuy không được thơm tất nhưng mong rằng Phí gia không chê để đến đó nghỉ vài hôm.

Phí Độc Hành đáp:

- Đa tạ Đào lão, xin cho hẹn lại ngày khác tại hạ sẽ đến viếng an Đào lão, bây giờ xin được phép cáo từ.

Nói xong hấn gật đầu với Đỗ Nghị rồi thúc ngựa đi luôn.

Lão già họ Đào vội đưa tay:

- Phí gia, xin chờ một chút.

Phí Độc Hành dừng lại, nhưng chưa hỏi thì ông ta lại khoát tay cho Đỗ Nghị :

- Phí gia mới đến Kinh Sư nên chưa được quen nhiều, người hãy đưa người đến một khách sạn sạch sẽ nhứt của Bắc Kinh lo cho xong nơi ăn chỗ nghỉ cho Phí gia rồi hãy trở về.

Phí Độc Hành vội nói:

- Đào lão, không cần lắm đâu...

Nhưng Đỗ Nghị đã đưa tay làm hiệu ngăn lại:

- Phí huynh đã đến đây rồi, xin Phí gia niệm tình cho chúng tôi được làm nhiệm vụ gia chủ một lần, cho dầu lâm cảnh Phí huynh, chắc chắn cũng phải giải quyết như thế, mong Phí huynh cũng nên cho anh em được chút xinh dự thù tiếp Phí huynh

Phí Độc Hành làm thinh, hấn biết như thế đã đủ rồi. Nếu cứ khăng khăng từ chối là hỏng việc.

Lão già họ Đào hé nụ cười bí hiểm:

- Phí gia, xin phép nghe, nhứt định vào ngày sau đây lão phu sẽ được cùng Phí gia hội diện.

Lão nói phía sau lưng của Phí Độc Hành và không nghe hấn trả lời, có lẽ hấn thấy câu chuyện đến đó đã vừa đúng mức.

oOo

Khách sạn Hoa Kính.

Một khách sạn lớn vào bậc nhứt tại Bắc Kinh.

Tại khách sạn này chẳng những đủ tiện nghi về ăn uống nghỉ ngơi, tắm rửa mà “người đẹp” cũng không bao giờ thiếu.

Đỗ Nghị đưa Phí Độc Hành đến đó.

Đúng là “Thổ Địa” tại Bắc Kinh, bất cứ đến nơi nào, vị Đỗ gia này cũng được tiếp đón niềm nở, luôn cả những tên tiểu nhị trong khách sạn Hoa Kính này, vừa thấy dạng hấn ngoài cửa cũng đã ba chân bốn cẳng chạy ra mọp mình gần sát đất.

Tự nhiên là Phí Độc Hành nhìn chuyện đó rất rõ ràng.

Hấn nhìn Đỗ Nghị cười cười:

- Xem chừng chẳng những tại Trương Gia Khẩu Đỗ huynh đã được coi là “thượng khách” mà tại Bắc Kinh này cũng không phải tầm thường.

Đỗ Nghị nghiêng đầu nói nhỏ:

- Nếu Phí huynh mà bằng lòng ở lại Bắc Kinh, gì nữa thì không biết, chứ nội chuyện ăn nghỉ và vui chơi thỏa thích.

Phí Độc Hành nhướng mắt:

- Như thế là tôi đã biết rồi, vị Đào lão gia này nhứt định phải là hàng quý thượng tại Kinh Sư ?

Đỗ Nghị cười, nụ cười của hắn cố tỏ ra bí mật:

- Tự nhiên, Phí huynh, trên chủ nhân tôi còn có một vị nữa, người đó là nhân vật nhứt nhì tại Bắc Kinh này.

Phí Độc Hành cười :

- Thảo nào khi đi ra ngoài, Đào lão đã đầy đủ tiền hô hậu ủng như thế.

Đỗ Nghị nói:

- Đám Kỷ Tử Tinh và Triển Sâm đều là người mà Đào lão gia mới thu nhập, nếu Phí huynh mà có ý muốn thì nhứt định Đào lão gia sẽ xem Phí huynh như cánh tay mặt, chẳng những hơn cái chức vụ “Hộ Vệ Viên” của người bạn nào đó giới thiệu cho Phí huynh, mà tương lai của Phí huynh lại có nhiều hứa hẹn.

Phí Độc Hành gật gù:

- Chắc chắn Đào lão gia cũng thuộc hàng quý tộc...

Đỗ Nghị chận nói:

- Không phải là quý tộc, nhưng quý tộc cũng không có được thế lực như ông ta đâu, vì nhân vật trên Đào lão gia chỉ dưới có mỗi một người.

Phí Độc Hành nhướng mắt:

- Như vậy Đào lão gia và Đỗ huynh đều là người của quan trường ?

Đỗ Nghị hỏi lại:

- Chẳng hay Phí huynh có bằng lòng chung việc với chúng tôi không?

Phí Độc Hành lắc đầu:

- Chỉ sợ về phương diện quan nha người ta không dung nạp tôi đó chứ !

Tim của Đỗ Nghị bắt đầu đập mạnh, hắn hỏi:

- Phí huynh nói như thế có nghĩa là...

Phí Độc Hành mím miệng thở ra:

- Đỗ huynh, chuyện thật quả khó càn lời.

Hai người ngưng ngang, vì tên tiểu nhị đã đưa đến tận phòng.

- o O o -